

Homan Gazette

NR 1 2017

MEDLEMSTIDNING FÖR HOMANSÄLLSKAPET

Årsmöte 2017 i Homansällskapet

Tisdagen 9 maj kl 17.00
på Moderna Museet

Se inbjudan på sidan 2

Glöm inte!!!

Medlemsavgiften 2017

150 kr sätts in på Homansällskapets
plusgirokonto: 4335130-3

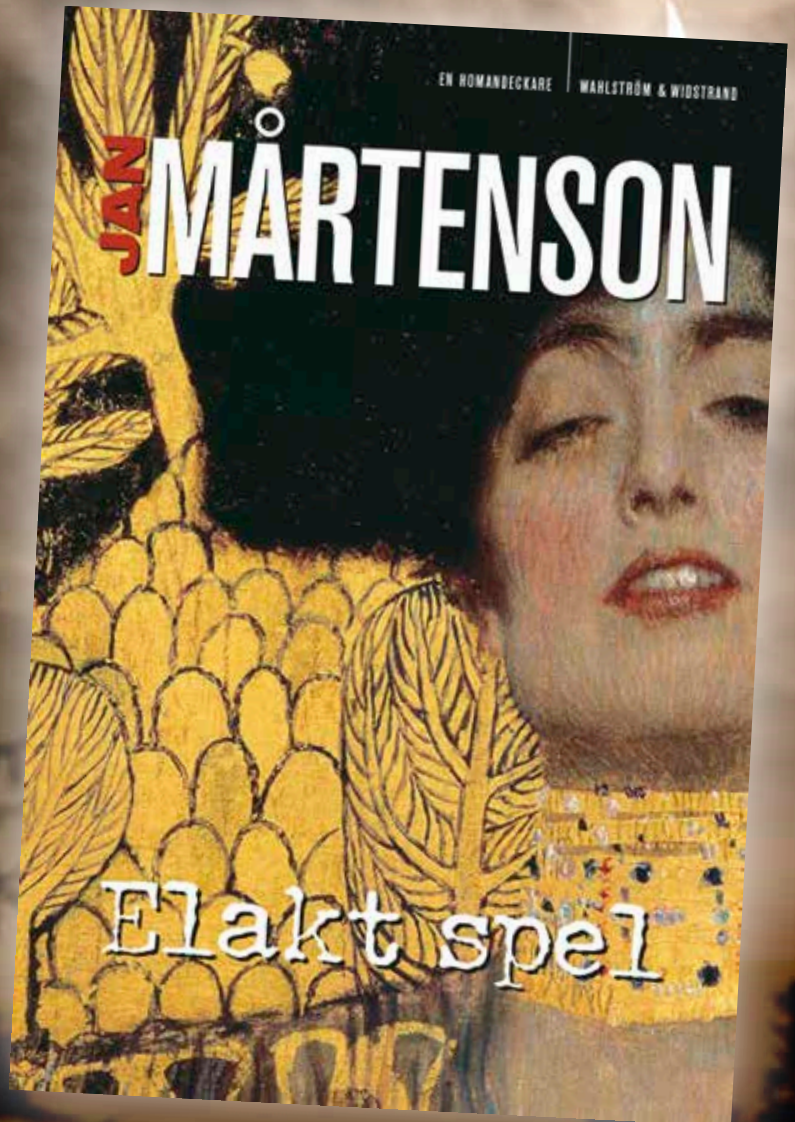
Kassören vädjar om att vid inbetalning till
Homansällskapet vänligen uppge bostads-
adress och e-post adress.

Detektivarbete kring detektiver

Sidan 8

Crimetime deckarfestival

Sidan 8

Storslaget år för Jan Mårtenson

Sidan 3-7

Uppmaning

Peter Fernegård, klubbens kassör, behöver era e-post adresser.

Vänligen mejla till: pfernegard@celgene.com

Vid adressändring: mejla till vår sekreterare Monika Stenlund: monika.stenlund@comhem.se

LÄS OM DETTA INNE
I TIDNINGEN!

Redaktörens rader

Nu alla homaniter är det dags för årsmöte och vårfest med Elakt spel, den nya Homan-deckaren! Som ni ser i annonsen nedan så är datumet ni ska vika den 9 maj. Glöm inte det!

Glöm inte heller att betala in årsavgiften. Med namn och adress på avsändaren.

Eftersom ni får två kapitel som smakprov så ordar jag inte mer om den nya, fina boken av VSF. Ta dem som aptitretare. Boken går, som vanligt, att köpa till specialpris vid vårsammankomsten. Förlaget Wahlström & Widstrand finns på plats med olika Homanböcker, men främst förstås den nya, Elakt spel.

Tänk på att Christina håller igång vår hemsida på ett utmärkt sätt och där får ni snabb information om klubben. En liten blänkare om hemsidan finner ni på sidan 7.

Ni får gärna komma med bidrag till HomanGazetten. Det kan vara personliga betraktelser kring Homan, möten med VSF, eller något annat Homanrelaterat. Vi planerar flera aktiviteter framöver, men förslag är alltid välkomna. Har ni någon plats med Homananknytning ni tycker att vi ska besöka?

Vi i styrelsen önskar er en skön vår! Vi ses på vårfesten!

Clas Göran Carlsson, ordförande

Homan Gazetten

Homansällskapets styrelse
2016-2017

Ordförande/ledamot

Clas Göran Carlsson
Tel/bost: 08-756 22 23
E-post: clasgoran.carlsson@telia.com

Sekreterare/ledamot

Monika Stenlund
E-post: monika.stenlund@comhem.se

Kassör/ledamot

Peter Fernegård
E-post: peter.fernegard@bredband.net

Klubbmästare/ledamot

Lill-Lill Lundgren
E-post: rolf_lundgren@yahoo.com

Ledamot

Nils Magnus Lobenius
E-post: nilsmagnus@lobenius.com

Webmaster/adjungerad

Christina Hallmert
E-post: christina.hallmert@gmail.com

HomanSällskapets

plusgirokonto: 43 35 130-3

Årsavgift: 150 kr

Redaktör för HomanGazetten

Clas Göran Carlsson
Hästängsvägen 14
183 77 Täby
08-756 22 23
clasgoran.carlsson@telia.com

Tryck

Exakta Print, Malmö

Grafisk form

Exakta Media, Malmö

Invitation till

Årsmöte 2017 i Homansällskapet

Tisdagen 9 maj kl 17.00 på Moderna Museet
på Skeppsholmen, (buss 65, se vidare www.sl.se, bilparkering:
genom järngrindarna nedanför museet)

Vi samlas i foajén kl 17.00 och startar med rundvandring i de fria utställningarna. Kl 18.15 möts vi i matsalens bortre del som reserverats för oss. Här håller vi först årsmötet som direkt följs av fördrink och middag inklusive valfri dricka (ett glas vin, öl eller vatten), kaffe och tryffel. De som önskar vegetariskt alternativ måste meddela detta i samband med anmälan.

Under kvällen kommer VSF att tala om sin senaste bok. Förlaget kommer att vara på plats för bokförsäljning.

Anmälan sker genom att sätta in 400 kr senast tisdagen 2 maj på pg 43 35 130-3.
Vv skriv namn på deltagare.

Om ni önskar vegetariskt alternativ kontakta klubbmästaren Lill-Lill Lundgren på mailadressen rolf_lundgren@yahoo.com.

Varmt välkomna!
Styrelsen

Storslaget år för Jan Mårtenson

I maj släpps Jan Mårtensons nya kriminalroman *Elakt spel*. I samband med det gör Bonnier Audio sin största ljudbokssatsning någonsin på ett enskilt författarskap och en deckarserie.

VSF, Jan Mårtenson, har all anledning att se belåten ut med tanke på det senaste årets aktiviteter

Nu blir det möjligt att fullständigt frossa i antikhandlaren Johan Kristian Homans spännande liv bland konst, antikviteter, god mat och eleganta viner - och så kittlande maktspel och korruption förstås. 30 böcker av Jan Mårtenson kommer att läsas in till digitala ljudböcker, i tillägg till de som redan existerar. När projektet är avslutat kommer det att finnas minst 50 ljudböcker av Jan Mårtenson.

– Vi har sett ett stort och växande intresse för Jan Mårtensons böcker i digitala format, vilket gör att vi nu satsar långsiktigt och säkerställer att lyssnarna ska kunna ta del av hela Homanserien som ljudböcker framöver. När projektet är avslutat kommer man att kunna lyssna på drygt 450 timmar om Homan,

säger Johanna Hansen, förlagschef på Bonnier Audio.

Utgivningen inleds med *Slakten* är bäst och två Homan-deckare i juni. Därefter släpps en till tre digitala ljudböcker av Jan Mårtenson varje månad fram till och med december 2018.

Om nya romanen

Elakt spel handlar om den godmodige antikhandlaren Johan Kristian Homan som dras in i en härva av maktspel och korruption med trådar tillbaka till andra världskrigets Wien där en tavla av Gustav Klimt försvann spårlöst under nazisternas plundringar. När den enda överlevande arvingen söker upp Homan i hans butik i Gamla stan för att be om hjälp att hitta det ovärderliga konstver-

ket har han inte hjärta att neka, vilket han får anledning att ångra djupt.

Men sin nya bok medverkar Jan Mårtenson på Sveriges största deckarfestival Crimetime Gotland, som pågår 3-5 augusti. En festival där både utländska och svenska deckarförfattare gästar Visby för att möta sina läsare.

Om Jan Mårtenson

Under sin framgångsrika karriär har han varit bland annat diplomat, chef för Kungens kansli, undergeneralsekretärer i FN och ambassadör i Schweiz. Också bibliografin är lång och rymmer allt från kulturhistoria till kriminalromaner. *Elakt spel* är den 45:e titeln om antikhandlare Homan.

Vem har inte hört talas om elakt spel?

Och vem har inte hört talas om rymden och NASA?

Men vad har det med Johan Kristian Homan att göra?

Här får ni ett smakprov på årets Homandeckare!

Kapitel I

Stjärnhimlen har fascinerat mänskligheten genom årtusenden.

De gnistrande, vita nålsticken på den mörka natthimlen, stjärnbildernas poetiska namn. Skimrande vintergator på ofattbara avstånd.

Meteoriternas grafiska ljusstreck i det oändliga mörkret.

Astronomer och astrologer har försökt utvinna hemligheter, önskningar har knutits till stjärnfall. Enorma observatorier har byggts mot alltid lika ogripbara himlakroppar, åtminstone innan NASA började utforska rymden. Copernicus, Galileo och Newton är monumentala figurer, men redan snillrika vetenskapsmän i forntida kulturer hade nått långt utan moderna instrument.

Det finns också andra stjärnor, nästan lika svåra att nå, men bara nästan. I *Guide Michelin*, den röda restaurangbibeln där ett etablissemang av tillräckligt hög klass kan belönas med en ”stjärna”, i sällsynta fall kan man få två eller tre. Några få svenska krogar har lyckats ta ner de åtrådda symbolerna från det kulinariska himlavalvet i spåren av det svenska ”matunderet”, som ju fått internationell uppmärksamhet.

Det finns också en sammanfattning av stjärnornas innebörd. Tre stjärnor innebär att restaurangen är värd en resa i sig, två att den är värd en omväg och en stjärna innebär att restaurangen är exceptionellt bra.

I Stockholm finns för närvarande tre restauranger som kan stoltsera med den tvåstjärniga trofén och Francine och jag satt en vårkväll på en av dem, på en försenad födelsedagsmiddag.

Min alltså. Visserligen fyller jag på alla hjärtans dag men jag blev glatt överraskad när Francine ringde och bjöd mig på den omskrivna restaurangen på Djurgården. Och jag hade läst på om *Guide Michelin*, förberett mig och förstod att Francine valt det bästa.

– Det var lika kärt som oväntat. Jag hade nästan glömt bort att jag fyllt år.

– Bättre sent än aldrig, och jag lovade när du fyllde. Fast det har du förstås glömt.

Restaurangen var rymlig fast inte stor i omfång. Stramt inredd i ljust trä och en del av ena långväggen hade öppnats upp för att ge full insyn till köket där ett dussin vitklädda kockar arbetade koncentrerat, som assistenter i ett kliniskt laboratorium.

– Det här är alldeles för exklusivt för mig, bekände jag där jag satt mitt emot Francine framme vid fönsterväggen. En fattig antikhandlare från Gamla stan är inte van vid den här sortens lyx. Det är boxvin och djupfryst lax som gäller när det är fest.

– Jag vet det, hon log. Men livet är för kort för bara falukorv och hamburgare. När gång måste du komma loss, lämna vardagen.

– Jag håller med, men jag är inte säker på att min plånbok gör det.

– Oroa dig inte. I kväll är det jag som bjuder. Och grattis på födelsedagen, älskling. Även om det är i senaste laget.

Vi höjde våra glas. Det var champagne som gällde, ingick i ”vinpaketet” som följde med beställningen, ett annat ”paket” innehöll ett antal rätter.

– Det ser hotfullt lovande ut, sa jag när jag studerade menyerna. Jag har exempelvis aldrig ätit friterad torsksimblåsa med kräm på gräslök eller pilgrimsmusselrom och platträka tillagad på saltsten. Inte tartar på älgghjärta med rökt zucchini heller.

– Oroa dig inte. *Michelin* har gett dom två stjärnor så du får ställa gom och smaklökar i givakt. Blunda och njut.

– Jag har aldrig riktigt fattat hur dom gör sina bedömningar. Det är ju inte som höjdhopp eller 1 500 meter. Centimetrar och sekunder.

– Det är naturligtvis subjektivt, men dom har vissa normer. Man skickar ut inspektörer som äter sig igenom olika restauranger och sätter betyg. Allt anonymt. Och dom bedömer exempelvis kvaliteten på råvarorna, tillagningen och smaken. Om kocken har hittat ett eget uttryck och om det är värt pengarna.

– Vilket jobb! Jag tror jag ska byta.

Francine skrattade.

– Så enkelt är det inte. Först och främst ska du ha restaurangutbildning, sen måste du gå på internutbildning innan du släpps loss bland menyerna. Alla inspektörer måste ha samma grundförutsättningar för att det ska bli rättvist.

– Intressant. Men hur började det?

– Egentligen var det en fransk däckfabrikant som startade verksamheten i början av 1900-talet. Guiden var en reseguide som skulle locka folk att fara ut på landet, slita på däcken och köpa nya bilar som också behövde nya däck, för att göra en snabb sammanfattning.

– Jag har för mig att man kan få knivar och gafflar också, inte bara stjärnor.

– Precis. Du kan också få korslagda bestick som bottnar i upplevelsen, miljön, serveringen.

– Då måste dom få flera gafflar och knivar, sa jag, för servisen var förstklassig. Diskret, vänlig och effektiv. Ung och kunnig personal med restaurangskolor och vinakademier bakom sig. Förklarade och berättade, svarade på frågor.

De olika rätterna som passerade gav snarare intryck av snillrikt konstruerade kulinariska konstverk än av rätter i traditionell bemärkelse. Stora som femkronor med sofistikerat uppbyggda kompositioner. De följdes av mera substansiella portioner, inledda av skrei, marinerad med krusbär, syrad grädde och rätika med rapsolja för att avsluta med päron i bränd Djurgårdshonung med kumminglass, yoghurt och rosmarinolja.

Sammansättningen av ekologiska och närodlade ingredienser var lika fantasifull, skapade av matkreatörerna i de vita laboratorierockarna inne i köket.

– Fantastiskt, sa Francine. Trots att rätterna är så små är jag faktiskt mätt och vi har suttit här i nästan tre timmar.

– Verkligen, fast vinpaketet höll inte riktigt samma höga klass. Tycker jag i alla fall. Men glaset med persiljeakvavit var faktiskt en höjddare.

– Jag förstår det, Francine log. Det var väl det närmaste dry martini du kunde komma.

Jag såg mig om i lokalen mellan rätterna, munsbitarna rättare sagt. Det var fullsatt, men ändå inte trångt. Bordens placeringar gjorde att man inte stördes av dem som satt närmast.

Publiken var genomgående äldre, verkade vara människor som firade någonting. Jubileer, födelsedagar. Många och långa äktenskapliga år. Det var åtminstone det intryck jag fick.

– Titta där, sa Francine plötsligt. Brutus själv. Men var skulle seven vara om inte i den förgyllda grytan.

– Nu förstår jag faktiskt ingenting?

– Titta mot dörren.

Jag vände mig om, såg mot entrén. Där stod en man och talade med någon ur personalen.

Lång, smärt. Välskräddad i mörkblå kostym och kraftigt gul slips. Ett tungt, kraftfullt ansikte. Håret gick i vitt och han var solbränd. Golf i Spanien eller kryssning i Karibien?

– Och? Jag såg på Francine. Vad är det för märkvärdigt med honom?

– Mycket, sa Francine torrt. Brutus Ahlström är riskkapitalist, toppen på pyramiden, och ingen vanlig fifflare. Du har väl hört talas om Panamaskandalen?

– Hur skulle jag ha undgått det? Det gav ju rubriker i hela världen.

– Precis. Och Brutus var insyltad, men sluga advokater räddade honom.

– Brutus? Kan man heta det? Det var ju han som mördade Caesar.

– Han heter Göran, men kallas Brutus sen han stack kniven i ryggen på sin kompanjon.

– Mördade han honom?

– Verkligen inte, Francine log. Men han manövrerade ut honom på ett sätt som var mer än osnyggt. Det var en jätteskandal i affärsvärlden för en del år sen. Han heter alltså Ahlström, Göran Ahlström. Skillnaden är bara att han mördar ekonomiskt och finansiellt. Inte med kniv. Bokstavligen talat går han över lik. Skål för Brutus.

– Skål, fast det är första gången jag skålar för nån som har mördat en romersk kejsare.

Jag skulle komma ihåg den där skålen länge efteråt, långt efter middagen på Djurgården, middagen som var "värd en omväg", enligt *Michelin*.

>>>

Kapitel II

– Paavo, Paavo, olycksfödde gubbe.

Eric Gustafson såg svårmodigt på mig där vi satt inne i hans affär mitt emot min på Köpmangatan i Gamla stan.

– Håller du på sådär kommer du att sluta som Lucullus.

– Nu förstår jag inte riktigt?

Morgonen efter middagen på Djurgården hade jag tittat in hos Eric och berättat om mina kulinariska upplevelser. Hans svarta hår utan ett grått strå hade säkert fått hjälp på traven, liksom den perenna solariebrännan. Knallgul polotröja med en kokett scarf i lila och dovgröna jeans kompletterade bilden.

– Det vet du väl. Den gamle romerska sybariten och läcker-gommen.

För honom var det påfågelhjärnor och lärktungor som gällde.

– Tack för tipset. Jag ska berätta för restaurangen. Men på tal om Lucullus, känner du en annan gammal romare? Brutus?

– Han som stack ner Caesar på trapporna till Capitolium 15 mars? Idus Marti. ”Et tu Brute”, låter Shakespeare honom säga i sitt drama *Julius Caesar*. ”Även du, min Brutus.”

– Faktiskt inte. En annan Brutus, och mycket yngre. Brutus Ahlström.

Förvånad såg Eric på mig, satt tyst. Så sken han upp.

– Du äter inte bara egendomlig mat, du har lika egendomliga vänner.

– Jag känner honom inte alls, har bara sett honom. Det är därför jag frågar. Vad vet du om honom? Han lär ha varit inblandad i det där Panamaäventyret.

– Nyfiken som alltid. Eric log. Och det har lett dig fel många gånger. Men jag kan glädja dig med att jag känner till honom. Finanshaj och en av dom fulaste fiskarna i det akvariet. Storsamlare av konst och antikviteter, och fasadmänniska.

– Vad är det?

– En som bygger upp en position. Problemet är bara att dom kan köpa föremål och attribut, men aldrig stil. Så du ska nog inte bli närmare bekant med honom.

– Det har jag inte tänkt. Tack i alla fall. Det är bra att veta om han vill handla på kredit.

– Ingen risk. Vill han köpa antikviteter så kommer han till mig. Mitt sortiment ligger ju på ett annat plan. Eric log sitt maliciösa leende. Men han har ett försonande drag. Han samlar konst. Och då menar jag konst med stort K. Inte grafik och halvdana oljor av upphaussade svenskar, utan the real stuff. Och där talar vi miljoner. Många.

– Verkligen? Typ Picasso och Andy?

– Just det. Så han lär inte besvära dig med nåt besök. Leendet var tillbaka.

Det är sådan han är, Eric. Vi har känt varandra ända sedan jag öppnade min affär och vi har en skämtsam, lite sarkastisk jargong när vi ses, där Eric spelar med att hans sortiment är bättre än mitt liksom hans ”klienter”, som han kallar sin kundkrets, de privilegierade han bjuder på te och egenhändigt bakade scones med hallonsylt. Han bjuder in dem för att ”konversera”.

Kafferep kallar jag det, men det är en effektiv kundkontakt.

Jag kallar ibland Eric för Köpmangatans svar på Oscar Wilde, med hans extroverta klädstil och snabba, inte sällan lite vassa repliker, och han misstycker inte. Men han är snäll innerst inne och det är alltid trevligt att träffa honom. Och hans nätverk är oöverträffat. Skämtsamt brukar jag säga att om samhällsstrukturen är ådernätet så är kontaktnätet blodomloppet. Och Erics nätverk har jag haft mycket glädje av genom åren.

– Okej, sa jag. Nu vet jag allt om Brutus Ahlström och jag ska inte besvära dig mer med honom.

– Du bara lovar. Eric log. Och om det är nånting mer jag kan göra för dig så får du tala om det. Oavsett om det gäller Rom och mördade kejsare eller skurkar i Panama.

Eric är sig lik, tänkte jag. Och han har många goda sidor.

Särskilt en. Han har ett encyklopediskt minne när det gäller människor. Vet allt om alla, inte minst om det man helst vill tala tyst om.

Så gick jag till min affär. Typiskt nog ringde min mobil just som jag satte nyckeln i låset. Jag kände i den ena byxfickan, sedan i den andra. Utan resultat. Men ifrån innerfickan på kavajen kom den pockande signalen. Irriterad svarade jag. Francine.

– Hej, älskling. Ringer jag olägligt?

– Inte alls, ljög jag och klämde fast telefonen mellan axeln och kinden, låste upp dörren och gick in.

– Jag ringer bara för att påminna dig om att vi ska på middag ikväll.

– Ikväll?

– Precis. Du hade naturligtvis glömt det.

– Inte glömt, men förträngt. Jag hade hoppats på en lugn hemmakväll efter våra strapatser igår.

– Du ska inte klaga. Det var i alla fall tvåstjärniga strapatser.

– Jag vet. Och det var en upplevelse för mig som lever på fisk-

bullar och falukorv. För ditt kreditkort också, gissar jag. Och jag klagar verkligen inte. "Skåda inte given häst i munnen", som det står i *Bondepraktikan*.

- Ordspråken trillar ur munnen på dig.
- Det är en del av min charm. Var glad att jag håller dig uppdaterad på svensk folklöre.
- Jag älskar dig i alla fall. Klockan sju och du har adressen på mejlen. Kom i tid.
- Jag lovar. Puss.
- Puss, puss.

Tyvärr blev dagen som följde lugn, alldeles för lugn för min smak. Sven Hedins kamelklocka från Tibet ovanför dörren pinglade inte en enda gång, ensam satt jag bakom mitt stora, alldeles för stora skrivbord i solid mahogny från ett gammalt brukskontor i Bergslagen. Det var avsett för större behov och mer grandiosa affärer än mina fakturor och min dator, det hade definitivt sett bättre dagar. Och ibland tänker jag på hur gamla brukspatroner i stjärkrage och med en klockkedja av guld över den vackert välvda magen gjort affärer med skog och malm med likasinnade bergsmän. Cigarröken hade stigit mot taket, handfasta skämt hade utväxlats och bordets nötta laderskiva bar fortfarande spår efter grogglasens rundning. Ett stycke kulturhistoria, hade jag tänkt när jag ropat in det på en auktion i Nora.

Fast att sitta och dagdrömmar gav inga pengar och sorgligt nog var det inte någonting jag kunde göra åt det. För det är ju så i min bransch, tänkte jag missmodigt. Ömsom vin, ömsom vatten.

Men ibland var det mera vatten som flöt genom lokalerna, för att använda en metafor. Dessutom var jag i en bransch som inte direkt behövdes. Jag sålde varken mat, vin eller kläder, för att ta några exempel. Ingen "behövde" ju en gustaviansk byrå eller en empirespegel. Inte egentligen. Det var mer stundens ingivelse som spelade in. Man gick in i en antikaffär, såg någonting som man kände att man "måste" ha. Slumpens skördar verkade styra min omsättning.

Samlarna fanns förstås, lite av ryggraden i min verksamhet. Men då måste man ha objekt av en kvalitet som matchade. De flesta var kunniga och visste vad de ville ha.

Och bilden blev inte ljusare av att en yngre generation verkade vara på väg bort från föräldramas överlastade interiörer. Ingen dukade längre matbord för tolv personer med en uppsättning vinglas. Svulstiga barockskåp fick inte plats i deras moderna våningar med mindre ytor och lågt i tak. Art déco och tjugotalsklassicism gällde, formspråken som slog igenom

på världsutställningen i Paris 1925 med många medaljer som följd.

En utställning som också blev ett genombrott för svenskt glas. Och det hade fått konsekvenser för min bransch, efterfrågan och prisnivån på traditionella antikviteter föll.

Men det lönade sig inte att sitta och deppa. Jag måste gilla läget, som man sa i det militära förr, när vi fortfarande hade ett försvar. Och jag skulle inte klaga. Jag hade ett bra liv, älskade Francine och affären gick runt och lite till. Sedan Cléo förstås, min siamesiska väninna med crémefergad päls, blåmaskade öron, nos och svans och intensivt blå ögon.

Jag fick helt enkelt anpassa mig till en föränderlig värld och jag hade redan börjat, köpt på mig mer och mer av de senare trenderna.

Haupt fick vila på sina lagrar, nu var det nya vindar som blåste. Inte för att gamle George någonsin skulle bli inaktuell, men stilen, uttrycken gled mer och mer in i det föregångna.

– Ny tider, nya tag, sa jag till Cléo som satt på fönsterbrädan och spanade mot fågeltrafiken i den stora kastanjen på gårdsplanen.

Hon nös, jamade och jag tog det som ett tecken på att hon höll med, klok som hon är. I det gamla Egypten var katter gudomliga väsen. Cléo verkar leva kvar i den tron. Hon anser helt klart att det är hon som har människa, inte jag som har katt.

Att Gregorius IX på 1200-talet förklarade att katter var inkarnationer av djävulen verkar inte besvåra henne.

Välkommen till HomanSällskapet!

www.homansallskapet.se

BSVERIGE
PORTO BETALT
PORT PAYÉAvsändare:
HomanSällskapet
c/o *Monika Stenlund*
Strindbergsgatan 32
115 31 Stockholm

Detektivarbete kring detektiver

Detektiv eller *deckare*, ett yrke som är inriktat på att lösa brott, ta reda på fakta eller lösa mysterier.

Det finns fler fiktiva detektiver än verkliga. JK Homan är ingen detektiv, men han arbetar på samma sätt. De böcker där Homan förekommer kallas (ändå) för deckare.

Den som brukar anges som den förste i raden av fiktiva detektiver är Edgar Allan Poes Chevalier Auguste Dupin i den berömda berättelsen *Morden på Rue Morgue* från 1841.

De kanske mest kända fiktiva detektiverna är Sherlock Holmes och Hercule Poirot. Sherlock Holmes skapades 1887 av Arthur Conan Doyle. Conan Doyle refererade själv till Holmes som en "private inquires agent". Hercule Poirot skapades av "deckardrottningen" Agatha Christie 1920. Poirot kom att bli en av Christies mest igenkända och spridda huvudfigurer som hon baserade ett 30-tal böcker på. Dessa detektiver skapades inom litteraturen och har blivit filmatiserade flera gånger med olika personer i huvudrollen.

En senare framgångsrik tv-detektiv var Lieutenant Colombo, spelad av Peter Falk. Colombo-serien bär inte de klassiska dragen av en pusseldeckare utan är en modernare form av kriminalserie. Istället för att hitta mördaren, som är känd, cirkulerade varje avsnitt kring att hitta bevismaterial för att bevisa mördaren skyldig.

I Sverige är Ture Sventon en känd privatdetektiv från böckerna som är skrivna av Åke Holmberg. Ture Sventon jobbar i huvudsak med att försöka ta fast sin ärkerival, Ville Vessla, som stjälar eller utpressar personer om att stjäla något dyrbart som leder till att Ture Sventon måste kopplas in. Ture Sventon har ofta hjälp av två barn, med olika namn, samt sin goda vän från arabiska öknen herr Omar.

Snoken var en framgångsrik svensk tv-serie om privatdetektiven Anders "Snoken" Grip som bodde på en husbåt tillsammans med sin hund, *Tube*.

Sedan 1940-talet har deckaren också återfunnits bland de litterära stereotyperna. Det är en hjälte-typ som snubblar in i ett mysterium och ska lösa det. Deckaren är ofta lugn, avslappnad och intelligent. Klichén säger också att han (för det är nästan alltid en man) dricker whisky, röker, klär sig i trenchcoat, fedora och är en utmärkt skytt. JK Homan är dock inte stereotypisk på något sätt.

Text: Nils-Magnus Lobenius

Antikmässan i Älvsjö

Antikhandlare Johan Kristian Homan och hans andlige vägledare och mentor håller koll på marknaden och besöker gärna Antikmässan i Älvsjö, så ock i år, också för att fynda. Som bekant skriver VSF inte bara om konst och antikviteter, han samlar också, bl.a Halmstadgruppen och Kinesisk konst.

Här besöks Antik West, ett av de ledade företagen när det gäller kinesiska antikviteter. På bilden förevisar Antik Wests stolte innehavare Björn Gremner två magnifika Tanghästar med det modesta priset av 250.000.

"Som hittat" konstaterar VSF och söker sig raskt ut i vimlet för hitta sagda belopp. Han hinner dock konstatera att hästarna kommer från den period vi kallar "vikingatiden", en epok när våra föregångare mödosamt knackade in runor i skrovliga stenblock, en verksamhet långt från det förfinade kinesiska konsthantverkets produkter.

Det kom ett mail...

Mitt namn är Josefina och jag är projektledare för Sveriges största deckarfestival Crimetime Gotland som i år gästas av Jan Mårtensson. Festivalen går av stapeln den 3-5 augusti i vackra Visby och förutom Jan så gästas festivalen av 50 svenska och internationella deckarstjärnor.

Läs gärna mer här: www.crimetimegotland.se

Vi är så glada över att Jan kommer och vi vill gärna erbjuda alla er i Homansällskapet lite rabatt på våra festivalpass samt en egen exklusiv programpunkt med Jan. Låter detta intressant?

Vänliga hälsningar

Josefina

E-post: josefina.karlstrom@booksdreams.se

Mobil: +46 (0)70 394 23 73